

Южнякътъ

Малко, бѣло облаче лудо се вдигна изотгорѣ, прѣвъртѣ се два-три пжти и прѣтърча при облацитѣ. Намръщени и сърдити, каквито сж всѣкога зимѣ, тѣ седѣха единъ до другъ и мислѣха какво още зло да изпатятъ на вкоченѣлата земя.

— Слушайте, слушайте, — рече облачето, като се изправи задъхано прѣдъ тѣхъ. — Чичо ми Бързокрилъ току що дойде отъ далечно мѣсто и ви вика да ви каже една новина.

— Твоятъ чичо, — се обади Ледомразъ, — все новини носи, пъкъ никога не излизатъ вѣрни.

— Тая новина може да е вѣрна, — рече облачето, — защото чичо ми изглежда много уплашенъ.

— Че да отидемъ, — се обади Снѣжанъ.

— Да отидемъ, — се съгласи, тънковратиятъ Фѣртунчо.

— Защо да не отидемъ? — потвърди Скрѣжанъ.

— Може да има нѣщо, — добави Треперко.

Размърдаха се облацитѣ и отидоха при Бързокрила.

— Казвай да видимъ, — рече Ледомразъ, — само гледай да не лъжешъ много.

Бързокрилъ, все тъй разтреперанъ и изплашенъ, дигна раменѣ и каза:

— Загубени сме, братя!

— Нали ви казвамъ, — се обади Ледомразъ, — че тоя сж го прѣхванали пакъ страховетѣ?

— Нищо не ме е прѣхванало, а помислете какво да правимъ. Южнякътъ иде!

Скрѣжанъ се замисли и рече:

— Не вѣрвамъ!

— Не му е още врѣмето, — добави Снѣжанъ.

— Разбира се, че не му е врѣмето, — потвърди Фѣртунчо.